

Nr 257.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om ändrad lydelse av §§ 2 och 3 förordningen den 5 juni 1909 angående konungariket Sveriges stadshypotekskassa, m. m.; given Stockholms slott den 19 maj 1933.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att
dels antaga härvid fogade förslag till förordning om ändrad lydelse av §§ 2 och 3 förordningen den 5 juni 1909 (nr 65 s. 1) angående konungariket Sveriges stadshypotekskassa,
dels ock bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen därjämte hemställt.

GUSTAF.

Ernst Wigforss.

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av §§ 2 och 3 förordningen den 5 juni 1909 (nr 65 s. 1) angående konungariket Sveriges stadshypotekskassa.¹

Häri genom förordnas, att §§ 2 och 3 förordningen den 5 juni 1909 angående konungariket Sveriges stadshypotekskassa skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

§ 2.

Staten tillskjuter grundfond för hypotekskassan. Denna fond skall utgöra etthundra miljoner kronor och fortfar att tillhöra staten, som dock ej äger för annat ändamål disponera över densamma, så länge kassans alla förbindelser icke äro fullgjorda. Grundfonden kan ökas genom ytterligare tillskott av staten eller genom överförande av medel från reservfonden.

Grundfonden överlämnas — — — innehavarens sida.

Grundfundsobligationer må — — — kassans likvidation.

I varje — — — meddelas riksgäldskontoret.

Då grundfundsobligationer — — — till reservfonden.

§ 3.

Därest grundfonden skulle genom på kassans rörelse uppkomna förluster nedgå till nittiofyra miljoner kronor, må hypotekskassan icke upptaga nytt lån, med mindre Konungen därtill lämnar tillstånd.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

¹ Senaste lydelse se 1927:48.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 19 maj 1933.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, statsråden UNDÉN, SCHLYTER, WIGFORSS, MÖLLER,
VENNERSTRÖM, LEO, EKMAN.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anmäler *fråga om ökning av grundfonden i konungariket Sveriges stadshypotekskassa* och anför:

I förordningen den 5 juni 1909 angående konungariket Sveriges stadshypotekskassa med i förordningen sedermera — på sätt av det följande framgår — gjorda ändringar stadgas angående kassans ändamål, fonder och rörelse bland annat följande:

Kassan har till ändamål att driva lånerörelse i enlighet med de i förordningen givna bestämmelser. Kassan må utlämna lån allenast åt hypoteksföreningar av fastighetsägare i rikets städer och med städer jämförliga samhällen.¹

Staten tillskjuter grundfond för kassan. Denna fond skall utgöra 80 miljoner kronor och fortfar att tillhöra staten, som dock ej äger för annat ändamål disponera över densamma, så länge kassans alla förbindelser icke äro fullgjorda. Grundfonden kan ökas genom ytterligare tillskott av staten eller genom överförande av medel från reservfonden. Grundfonden överlämnas genom riksgäldskontoret i svenska statens 3 1/2 procent obligationer, ouppsägbara från innehavarens sida. Grundfundsobligationer må, utan föregående medgivande av riksgäldskontoret, tagas i anspråk dels med högst en tiondel av grundfondens belopp till utlåning åt hypoteksföreningarna, dels ock till fullgörande av kassans förbindelser, såväl då denna för tillfället saknar egna användbara medel därtill som ock — churu med viss härefter angiven begränsning — vid kassans likvidation. I varje fall, då grundfundsobligationer blivit använda, skall underrättelse därom genast meddelas riksgäldskontoret. Då grundfundsobligationer av kassan tagits i anspråk i annat fall än vid kassans likvidation, skall kassan gottgöra staten 3 1/2 procent årlig ränta på den del av grundfonden, som blivit använd, och skall vid försäljning av grundfundsobligationerna möjligen uppkommande överskott överföras till reservfonden.

Därest grundfonden skulle genom på kassans rörelse uppkomna förluster nedgå till 75 miljoner kronor, må hypotekskassan icke upptaga nytt lån, med mindre Kungl. Maj:t därtill lämnar tillstånd. (Detta stadgande i § 3

¹ Jfr förordningen den 5 juni 1909 (nr 65 s. 5) angående grunderna för stadshypoteksföreningars bildande och verksamhet; ändrad genom förordning den 9 mars 1914 (nr 32).

i förordningen kompletteras av bestämmelsen i § 12 i kungörelsen den 18 januari 1910 (nr 3) angående reglemente för kassan, att om grundfonden av nämnda anledning skulle nedgå till 70 miljoner kronor, nytt lån icke må upptagas, med mindre riksdagen på Kungl. Maj:ts framställning sådant medgiver.)

För anskaffande av erforderliga medel äger kassan att emot räntebärande, till innehavaren ställda obligationer upptaga lån att inom viss i låneavtalet angiven tid återbetalas antingen genom årlig amortering eller efter uppsägning utan fastställd amortering. Sammanlagda beloppet av kassans utelöpande obligationer må icke vid något tillfälle uppgå till mera än tio gånger det belopp, kassans grundfond och reservfond tillhopa utgöra efter avdrag av det belopp av grundfonden, som må hava, i enlighet med här förut återgivna bestämmelser, använts till utlåning åt hypoteksföreningarna.

Kassan må till hypoteksföreningarna utlämna lån att återbetalas antingen genom viss årlig amortering (amorteringslån) eller utan amortering efter förloppet av viss tid, minst tio och högst tjugu år (fasta lån). För de förbindelser, som hypoteksföreningarna för erhållna lån utfärda till kassan, pantförskrivs de hos föreningarna belånade reverser med tillhörande hypotek.

Nämnda förbindelser och reverser med tillhörande hypotek tjäna som säkerhet för de av kassan utfärdade obligationerna. Kassans styrelse — som består av fem ledamöter, av vilka Kungl. Maj:t utser fyra och fullmäktige i riksgäldskontoret en — har att tillse, att för alla av kassan mot obligationer upptagna lån föreskriven säkerhet är ställd och under hela lånetiden bibehålles.

Kassans behållna årliga vinst skall avsättas till en reservfond, vilken i första rummet skall användas till gäldande av de utgifter och förluster, till vilkas täckande inkomsterna för året icke förslå.

Vid likvidation av kassan skola dess egna tillgångar samt de av hypoteksföreningarna avgivna förbindelser med tillhörande hypotek användas, innan de av staten överlämnade grundfondsobligationerna må tagas i anspråk för fullgörande av kassans förbindelser. Vad som återstår av kassans tillgångar efter gäldandet av samtliga skulder skall, jämte grundfonden, tillfalla staten.

De nu anmärkta bestämmelserna skilja sig från de ursprungligen meddelade såtillvida, att beloppen å respektive 80, 75 och 70 miljoner kronor innebära avsevärda höjningar i förhållande till de motsvarande belopp som tidigare bestämts. Härutinnan må erinras om följande.

Enligt den ursprungliga lydelsen av 1909 års förordning (§§ 2 och 3) skulle grundfonden utgöra 30 miljoner kronor och fick, därest grundfonden genom på kassans rörelse uppkomna förluster nedgick till 28 miljoner kronor, kassan icke upptaga nytt lån, med mindre Kungl. Maj:t därtill lämnade tillstånd. I samband med antagande av denna förordning beslöt riksdagen¹, att sedan kassan kommit till stånd skulle från riksgäldskontoret till kassan såsom dess grundfond överlämnas 30 miljoner kronor i svenska statens 3½ procent obligationer med rätt för kassan att i en-

¹ Proposition nr 214 år 1909; riksdagens skrivelse nr 248.

lighet med de i förordningen givna bestämmelser disponera sagda obligationer, dock under villkor att, om kassans grundfond genom på kassans rörelse uppkomna förluster skulle nedgå till 26 miljoner kronor, kassan icke ägde upptaga nytt lån, med mindre riksdagen på Kungl. Maj:ts framställning sådant medgäve. Nämnda villkor upptogs i § 12 i reglementet.

I skrivelse den 10 december 1917 hemställde styrelsen för kassan, att kassans grundfond måtte ökas med 20 miljoner kronor, så att densamma komme att uppgå till 50 miljoner kronor. Sedan bankinspektionen samt fullmäktige i riksgäldskontoret i avgivna utlåtanden förklarar sig icke ha något att erinra i anledning av denna framställning, föreslog Kungl. Maj:t i proposition, nr 205, 1918 års lagtima riksdag att dels antaga förslag om sådana ändringar i förordningen den 5 juni 1909, att beloppen å 30 och 28 miljoner kronor ändrades till respektive 50 och 47 miljoner kronor, dels ock besluta, att för ökning av kassans grundfond skulle från riksgäldskontoret till kassan överlämnas 20 miljoner kronor i svenska statens $3\frac{1}{2}$ procent obligationer med rätt för kassan att i enlighet med de i nämnda förordning givna bestämmelser disponera sagda obligationer, dock under villkor att, om kassans grundfond genom på kassans rörelse uppkomna förluster skulle nedgå till 44 miljoner kronor, kassan icke ägde upptaga nytt lån, med mindre riksdagen på Kungl. Maj:ts framställning sådant medgäve.

Sedan riksdagen bifallit förevarande proposition, utfärdades den 16 maj 1918 förordning (nr 302) om ändrad lydelse av §§ 2 och 3 i förordningen angående kassan. Genom kungörelse den 8 november 1918 (nr 888) vidtogos av åtgärden i fråga betingade ändringar av § 12 i reglementet för kassan.

I skrivelse den 6 oktober 1926 hemställde kassans styrelse ånyo, att kassans grundfond måtte ökas, nu med 30 miljoner kronor, så att densamma komme att uppgå till 80 miljoner kronor. Bank- och fondinspektionen samt fullmäktige i riksgäldskontoret förklarade sig i avgivna yttranden icke ha något att erinra i anledning av framställningen. I proposition till 1927 års riksdag, nr 29, föreslog Kungl. Maj:t riksdagen — i enlighet med ett uttalande av föredragande departementschefen att han ansåge ett nytt tillskott till grundfonden vara erforderligt för att kassan skulle vara beredd att under en mera avsevärd tid framåt möta det ökade lånebehov, som kunde väntas uppstå av den vidare utvecklingen av byggnadsverksamheten — att dels antaga sådana ändringar i förordningen, att beloppen 50 och 47 miljoner kronor ändrades till respektive 80 och 75 miljoner kronor, dels ock besluta, att för ökning av kassans grundfond skulle från riksgäldskontoret till kassan överlämnas 30 miljoner kronor i svenska statens $3\frac{1}{2}$ procent obligationer med rätt för kassan att i enlighet med de i förordningen givna bestämmelser disponera sagda obligationer, dock under villkor att, om kassans grundfond genom på kassans rörelse uppkomna förluster skulle nedgå till 70 miljoner kronor, kassan

icke ägde upptaga nytt lån, med mindre riksdagen på Kungl. Maj:ts framställning sådant medgäve.

Propositionen bifölls av riksdagen, varefter den 4 mars 1927 utfärdades förordning (nr 48) om ändrad lydelse av §§ 2 och 3 i förordningen angående kassan och kungörelse (nr 49) om ändrad lydelse av § 12 i reglementet för kassan.

I skrivelse den 6 maj 1933 har nu styrelsen för kassan hemställt om *ökning av grundfonden från 80 till 100 miljoner kronor*, därvid styrelsen anfört bland annat:

Då grundfonden för närvarande utgjorde 80 miljoner kronor och reservfonden i runt tal 5 miljoner kronor, omfattade kassans upplåningsrätt cirka 850 miljoner kronor. Den obegagnade delen härav vore för närvarande i runt tal 80 miljoner kronor. Denna siffra uttryckte emellertid ingalunda det belopp, intill vilket vid oförändrad upplåningsrätt lån kunde i framtiden beviljas hypoteksföreningarna och fastighetsägarna. Enligt sakens natur förflöte det alltid någon och stundom en avsevärd tid mellan ett låns beviljande och dess utlämnande, med utfärdande av obligationer.

Under sådana förhållanden och med särskild hänsyn därtill, att kassans befogenhet att genomföra något slags ransonering av tillgängliga belopp för låns utlämnande blivit bestridd, syntes det styrelsen önskvärt, att redan under den närmaste tiden en förstärkning av grundfonden med därav följande ökning av den tillåtna obligationsemissionen komme till stånd. Det kunde eljest vara att befara, att kassan vid någon tidpunkt nödgades i avbidan på beslut om grundfondsförstärkning helt och hållet inställa sin utlåning. Förstärkningen syntes för närvarande lämpligen bära så bestämmas, att grundfonden ökades med 20 miljoner kronor och alltså komme att, i stället för 80 miljoner, utgöra 100 miljoner kronor.

Med åberopande av vad sålunda anförts har styrelsen hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att antaga förslag till ändrad lydelse av §§ 2 och 3 i förutnämnda förordning, innebärande ändring av beloppen 80 och 75 miljoner kronor till respektive 100 och 94 miljoner kronor.

Bank- och fondinspektionen samt *fullmäktige i riksgäldskontoret* ha i avgivna utlåtanden förklarat sig icke ha något att erinra mot den gjorda framställningen. Fullmäktige ha därvid tillagt, att ökningen av grundfonden syntes bära äga rum på det sätt, att riksgäldskontoret ställde ytterligare 20 miljoner kronor i svenska statens 3 ½ procent obligationer till kassans förfogande.

Det torde härefter bära omnämnas, att den i skrivelsen från kassans styrelse antydda frågan om *kassans befogenhet att utöva inflytande på hypoteksföreningarnas utlåning* i ett annat ärende blivit bragt under Kungl. Maj:ts prövning. I skrivelse den 6 oktober 1932 har nämligen Stockholms stadshypoteksförening anfört bland annat följande:

Genom cirkulär till stadshypoteksföreningarna den 28 september 1931 hade kassans styrelse på anförda skäl framhållit lämpligheten av att

föreningarna, da lan söktes a fastigheter, innehållande affärslokaler, vilka genom sitt omfång eller genom sin beskaffenhet kunde anses göra fastigheten i alltför hög grad till en s. k. specialfastighet, före lanets beviljande inhämtade kassans styrelses mening i frågan. Kassans styrelse hade sedermera i sådana fall, då en hypoteksförening beviljat lån mot säkerhet av en inteckning i fastighet av angivet slag, påfordrat att ärendet skolat underställas styrelsens prövning.

För ett sådant krav från styrelsens sida finnes enligt föreningens mening icke stöd i gällande bestämmelser. I § 2 i reglementet för kassan hade såsom villkor för att hypoteksförening skulle erhålla lån hos kassan uppställts, att föreningen till kassans styrelse insänt uppgift beträffande såväl beloppen av de hos föreningen sökta lån som förhållanden, vilka utvisade varje låns reglementsenslighet. Den granskning av ett låns reglementsenslighet, som det sålunda ålåg kassans styrelse att företaga, hade uppenbarligen till syfte att få fastslaget, att lanet icke av föreningen beviljats i strid mot föreskrifterna i §§ 6—8 i förordningen angående grunderna för stadshypoteksföreningars bildande och verksamhet. Realprövningen av en viss fastighets värde och lanebeloppets storlek hade tidigare alltid utan någon erinran från kassans sida verkställts utslutande av de särskilda föreningarna och på deras ansvar. Något skäl att frångå denna praxis syntes icke föreligga. Vid sammankomst den 28 maj 1932 med ombud för hypoteksföreningarna hade också ombuden allmänt uttalat sig för den uppfattningen, att kassans styrelse väl kunde utfärda allmänna föreskrifter beträffande föreningarnas lånerörelse men däremot icke ägde befogenhet att ingå i prövning av särskilda låneansökningar.

För att få avgjort, vilkendera av de olika standpunkterna i denna fråga som vore den riktiga, hade föreningen icke funnit annan utväg än att underställa frågan Kungl. Maj:ts prövning. Därest Kungl. Maj:t icke funne riktigheten av den av hypoteksföreningarna hävdade standpunkten med full tydlighet framgå av gällande föreskrifter, hemställdes, att Kungl. Maj:t måtte föranstalta om sådan ändring av dessa föreskrifter, att förefintlig otydlighet undanröjdes.

Kassans styrelse har i utlåtande den 31 januari 1933 anført bland annat följande:

Styrelsen hölle före, att lika litet som fastighetsägare hade ovillkorlig rätt att hos hypoteksförening erhålla önskat lån, om blott detta skulle vara i angiven mening reglementsensligt, lika litet tillkomme en sådan rätt hypoteksförening gentemot kassan. Det vore enligt styrelsens mening dess plikt och rätt att, under vederbörligt beaktande av kassans uppgift och ändamål, ordna sin upplåning och utlåning på sådant sätt som krävdes av kassans och hypoteksföreningarnas säkerhet och läget på marknaden. Bestämmelserna om den utlåning, som finge ske, kunde icke fattas annat än såsom angivande vissa tillåtna maxima, men icke såsom föreskrivande, att under alla förhållanden dessa maximilån skulle på begäran tillhandahållas. Det syntes också svårt att antaga, att statsmakterna avsett att överlämna bestämmandet av maximum för utlåningen och därmed i allmänhet även för upplåningen åt hypoteksföreningarnas styrelser, vilka utsåges helt och hållet av föreningens medlemmarna.

Då emellertid ifrågavarande meningsskiljaktigheters undanröjande måste anses vara synnerligen önskvärt, hemställde styrelsen, att i den form som kunde finnas lämplig måtte klargöras omfattningen av styrel-

sens befogenhet att utöva inflytande på storleken av hypoteksföreningarnas utlåning och av det därav följande behovet för kassan att upptaga obligationslån; styrelsen ville därvid fästa uppmärksamheten på, att ett sådant klargörande vore av betydelse för frågan om ökning av kassans grundfond, vilken fråga kunde behöva föreläggas redan 1933 års riksdag.

Bank- och fondinspektionen har den 13 maj 1933 avgivit infordrat utlåtande i detta ärende. I utlåtandet anföres bland annat:

Inspektionen ställde sig oförbehållsamt på den av kassans styrelse intagna ståndpunkten. Det syntes inspektionen ligga i sakens natur, att kassans styrelse borde äga rätt att inom ramen av gällande författningsbestämmelser lämna de föreskrifter angående kreditgivningen inom hela hypoteksorganisationen, som kassans styrelse ansåge erforderliga för att styrelsen själv skulle känna sig tryggad i det ansvar, som påvilade densamma gentemot innehavarna av kassans obligationer. Föga troligt syntes det vara, att man vid lagfästandet av författningarna angående kassan och hypoteksföreningarna skulle ha tänkt sig, att kassans styrelse skulle, på sätt Stockholms stadshypoteksförening syntes förmena, i förhållande till hypoteksföreningarna vara en allenast eller i varje fall i huvudsak expederande institution med skyldighet att tillhandahålla de medel, som hypoteksföreningarna ansåge deras kreditgivning påkalla. Lika otänkbart syntes det vara, att statsmakterna skulle på dylika villkor ha iklätt staten den garanti för kassans obligationer, som tillskjutandet av kassans grundfond innebure. Organiserandet av kassans styrelse med det starka inslaget av ledamöter, förordnade av Kungl. Maj:t, syntes fastmera giva vid handen, att avsikten varit, att i styrelsens hand lägga en kontrollerande uppgift av mera än rent formell art.

Såvitt inspektionen kunde finna, borde sålunda den av kassans styrelse hävdade rätten för styrelsen anses vara inrymd i de nu gällande bestämmelserna för stadshypoteksorganisationen. Då härutinnan olika meningar gjorde sig gällande, syntes det emellertid vara önskvärt, att dessa bestämmelser ändrades på sådant sätt, att någon tveksamhet om riktigheten av den av styrelsen omfattade meningen icke komme att råda.

Från sistberörda ärende torde slutligen böra antecknas, att kassans styrelse däri lämnat följande uppgifter, utvisande sammanlagda beloppet i miljoner kronor av kassans utelöpande obligationer vid utgången av vart och ett av åren 1910—1932.

År	Belopp milj. kr.	År	Belopp milj. kr.	År	Belopp milj. kr.
1910	60	1918	240	1926	448
1911	162	1919	242	1927	484
1912	161	1920	243	1928	532
1913	181	1921	252	1929	585
1914	196	1922	304	1930	654
1915	215	1923	339	1931	698
1916	225	1924	367	1932	760
1917	238	1925	399		

I likhet med stadshypotekskassans styrelse samt bank- och fondinspektionen och fullmäktige i riksgäldskontoret finner jag den starka utvecklingen av kassans rörelse kräva, att — under förutsättning av oförändrade bestämmelser i övrigt — en ytterligare förstärkning av kassans grundfond nu kommer till stånd. Utom den omständigheten att den obegagnade upplåningsrätten för närvarande uppgår till endast omkring 80 miljoner kronor, torde härvidlag böra påpekas, att från ingången av år 1927, under vilket år grundfonden ökades med 30 miljoner kronor och därmed upplåningsrätten utvidgades med 300 miljoner kronor, intill början av innevarande år kassans utelöpande obligationer ökats med 312 miljoner kronor. Såsom styrelsen framhållit kan det, om grundfonden nu icke förstärkes, vara att befara, att kassan före nästkommande års riksdag nödgas inställa sin utlåning i avbidan på sådan förstärkning.

Frågan om grundfondens storlek står givetvis i ett visst samband med frågan om kassans befogenhet att utöva inflytande på hypoteksföreningarnas utlåning, varför jag i det föregående velat i korthet redogöra för vad i sistnämnda fråga förekommit. Även om en närmare utredning av denna fråga kommer att leda till att kassans befogenhet i förevarande avseende fastslås genom ändrade bestämmelser på sätt kassans styrelse samt bank- och fondinspektionen yrkat, skulle detta emellertid knappast ha en sådan innebörd att behovet av att öka grundfonden i nämnvärd mån minskas; erinras bör härvidlag, att styrelsen och inspektionen oavsett nämnda yrkande förordat en omedelbar ökning av grundfonden. Jag anser således förslag till ökning av grundfonden böra nu framläggas utan hinder av att jag med hänsyn till behovet av ytterligare utredning ännu icke är beredd att för Kungl. Maj:t framlägga förslag i frågan om kassans inflytande på föreningarnas utlåning.

Mot storleken av det belopp, 20 miljoner kronor, varmed enligt styrelsens förslag grundfonden bör ökas, finner jag icke anledning framställa någon erinran. Av vad fullmäktige i riksgäldskontoret anfört framgår, att från fullmäktiges sida hinder icke möter att till kassan överlämna tillskottet till grundfonden i obligationer av samma beskaffenhet som de, vilka för närvarande utgöra kassans grundfond.

I likhet med kassans styrelse finner jag mig vidare kunna förorda, att det belopp, vartill grundfonden genom på kassans rörelse uppkomna förluster må kunna nedgå, utan att Kungl. Maj:ts tillstånd skall inhämtas för att kassan må upptaga nytt lån, sättes till 94 miljoner kronor.

Såsom jag redan omnämnt, gäller emellertid beträffande kassans dispositionsrätt till det till kassan redan överlämnade grundfondsbeloppet å 80 miljoner kronor — förutom vad därom i själva förordningen stadgas — även det i reglementet för kassan upptagna villkoret att, om grundfonden nedgår till 70 miljoner kronor, kassans rätt till vidare utlåning är beroende av riksdagens medgivande. I överensstämmelse härmed och med motsvarande villkor före 1927 års författningsändring synes mig, därest

den nu föreslagna ökningen av grundfonden kommer till stånd, utlåningsrätten redan vid en nedgång av grundfonden till 88 miljoner kronor böra göras beroende av dylikt medgivande. Förslag till den ändring i reglementet, som i så fall blir erforderlig, torde jag senare få framlägga.

Föredragande departementschefen uppläser härefter upprättat förslag till *förordning om ändrad lydelse av §§ 2 och 3 förordningen den 5 juni 1909 (nr 65 s. 1) angående konungariket Sveriges stadshypotekskassa* samt hemställer att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att

dels antaga nämnda förslag,

dels ock besluta, att för ökning av konungariket Sveriges stadshypotekskassas grundfond skall från riksgäldskontoret till kassan överlämnas 20,000,000 kronor i svenska statens tre och en halv procent obligationer med rätt för kassan att i enlighet med de i förordningen angående kassan givna bestämmelser disponera sagda obligationer, dock under villkor att, om kassans grundfond genom på kassans rörelse uppkomna förluster skulle nedgå till 88,000,000 kronor, kassan icke äger upptaga nytt lån, med mindre riksdagen på Kungl. Maj:ts framställning sådant medger.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

P. J. Arrhenius.